

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa Zakładu Gospodarki Komunalnej w L.
przeciwko G. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - kasa Sądu Apelacyjnego w [...] - na rzecz adwokata M. P. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem niezapłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w P. w sprawie z powództwa Zakładu Gospodarki Komunalnej w L. przeciwko G. M. o zapłatę, na skutek apelacji powoda i pozwanej zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. w punkcie II o tyle, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda 68.203,66 zł z ustawowymi odsetkami od 27 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty (pkt 1), oddalił apelację powoda w pozostałej części (pkt 3), oddalił apelację pozwanej (pkt 4) oraz orzekł o kosztach postępowania.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w zakresie punktów 1, 3, 4 i 5. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Oczywistej zasadności skargi pozwana upatruje w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego, tj. art. 362 k.c. i art. 117 § 1 k.p. przez ich niezastosowanie w sprawie. W ocenie pozwanej z uwagi na przyczynienie się pracodawcy do powstania szkody w sprawie zastosowanie znaleźć powinien art. 117 § 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, że zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W sprawie brak jest jednak oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o

przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca pomija, że zgodnie z ustaleniami faktycznymi w sprawie, pozwana umyślnie wyrządziła szkodę, a ponadto brak było w ocenie Sądu odwoławczego podstaw do uznania przyczynienia się przez powoda do powstania szkody. Zauważyć zatem również należy, że pracownik, który świadomie działał na szkodę pracodawcy, nie ma możliwości skutecznego podniesienia zarzutu, że do jej powstania pracodawca przyczynił się przez złą organizację i brak nadzoru. Okoliczności te tylko wówczas uzasadniają bowiem obniżenie odszkodowania, gdy w ich wyniku pracownik, mimo dołożenia szczególnej staranności, nie mógł należycie wykonywać nałożonych na niego obowiązków (wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1973 r., II PR 441/72, OSPiKA 1973 z. 12, poz. 248).

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).